

geladen revolver op zijn kamer had, werd de familie bevreesd voor ongelukken en werd besloten, hem wederom in een gesticht te doen opnemen. Ik gaf de vereischte verklaring af, doch, daar het avond was, kon een machting van den kantonrechter niet meer verkregen worden en verzocht ik den burgemeester, een bevelschrift tot inbewaringstelling van den patiënt af te geven. Dit bevelschrift kon alleen gegeven worden, als eerst twee politieambtenaren den patiënt bezocht hadden. Ik protesteerde, doch tevergeefs en weldra meldden zich een inspecteur en een onder-inspecteur van politie bij den heer S. aan. Deze weigerde hen te ontvangen, doch onder een gezocht voorwendsel drongen zij tot hem door en begonnen daar een gesprek met den heer S., dat van kletspraatjes aan elkaar hing. Er werden nog een aantal vragen gesteld en de inspecteurs vertrokken naar het bureau, waar zij rapport van hun bevindingen maakten. In dat rapport stond o. a., dat de heer S. zich correct en gentlemanlike gedroeg, behoorlijk antwoord gaf, geen wartaal sprak, noch verkeerde dingen deed, zoodat „hun, inspecteurs, van krankzinnigheid niets bleek”. Daarop volgde eenige onbeduidende opmerkingen, die ik vergeten ben, en ten slotte deze prachtige tirade: „uit zijn gesprekken scheen te moeten opgemaakt worden, dat hij *lijdende is aan vervolgingswaan*”. Een onzinniger expertise is wel niet denkbaar, doch kan men ook wel iets anders verwachten van politieambtenaren, die toch in de verste verte niet berekend kunnen zijn voor de groote moeilijkheden van een psychisch onderzoek?

Nog steeds is het in den Haag zoo: wanneer de burgemeester een verzoek krijgt tot het afgeven van een bevelschrift tot inbewaringstelling van een krankzinnige, worden er eerst twee politieambtenaren op uitgezonden, ten einde ook hun licht te laten schijnen. Nu is mijn vraag: is het niet wenschelijk, dat dit optreden van politie, in een zuiver medische quaestie, ophoudt? De wet verlangt in geen enkel opzicht iets dergelijks en niemand is er mede gebaat.

Den Haag, September 1905.

G. C. BOLTEN.

EEN VERZAMELCATALOGUS VAN GENEESKUNDIGE LITERATUUR.

Amsterdam, 19 September 1905.

Het Rapport der Commissie voor bibliotheekzaken van het Nederlandsch Natuur- en Geneeskundig Congrés, dat onlangs aan de leden van het congres werd toegezonden, is ons aanleiding, om in alle bescheidenheid eenige opmerkingen te uiten. Gaarne sluiten wij ons aan bij de woorden in dit rapport, dat in de laatste 6-tal jaren „het benuttigen van de wetenschappelijke literatuur, die in de bibliotheken onzer universiteiten en wetenschappelijke genootschappen of inrichtingen bijeengebracht is, belangrijk vergemakkelijkt werd”, en wij zijn ervan overtuigd, dat genoemde Commissie voor bibliotheekzaken recht heeft op de erkentelijkheid van ieder, die geneeskundige werken moet raadplegen. Intusschen komt het ons voor, dat niettegenstaande de genoemde verbeteringen nog steeds groot bezwaar aan het practische gebruik van die literatuur in den weg staat, welk bezwaar voornamelijk diegenen treft, die, niet verbonden zijn aan onderwijsinrichtingen, waar niet zelden geheele seriën van veel gebruikte tijdschriften ge-

deponeerd zijn, en vooral hen, die buiten de groote steden zich volledig op de hoogte wenschen te houden.

Bij de tegenwoordige regeling kan men aan één adres, dat van den verdienstelijken custos der Koninklijke Akademie van Wetenschappen steeds inlichtingen krijgen omtrent de plaats, waar bepaalde werken zich bevinden. Daarmede worden zeer zeker diegenen gebaat, die slechts nu en dan een bepaalde verhandeling willen bestudeeren, de gelegenhedswerkers derhalve. Wanneer men echter in overweging neemt dat voor hem, die geregeld werkt een volledig en ruim gebruik der wetenschappelijke literatuur dagelijksch brood behoort te zijn, dan zal men moeten toegeven, dat de weg, om tot de literatuur te geraken, een buitengewoon omslachtige en kostbare blijft; al kan niemand zich beklagen, ooit te hebben moeten wachten op de gewenschte inlichtingen van genoemd adres. Wanneer men ten slotte nog in aanmerking neemt, dat bij het doorwerken van bepaalde literaire produkten zoo vaak blijkt, dat hetgeen men zoekt, òf wel niet juist was gerefereerd, òf geheel niet of slechts ten deele in het opgevraagde werk te vinden is, dan wordt het duidelijk, welk een groote belemmering *het ontbreken van een verzamel-catalogus*, alsnog voor ons is. Had men dadelijk gelegenheid gehad, in plaats van een enkel, vaak zwaar en met veel kosten te verzenden, werk, tevens een aantal andere op te vragen, dan had men stellig veel sneller en spoediger zijn doel bereikt. Het samenstellen van zulk een verzamelcatalogus, waarvan het nut in het buitenland zoo telkens en telkens bewezen is, schijnt ons dus een dringende eisch des tijds. Wij meenen zelfs, dat de vraag moet worden overwogen, of het niet mede aan gebrek aan kennis der literatuur moet worden geweten, dat betrekkelijk zoo weinig van den ten onzent gepresteerden arbeid in het buitenland als volwaardig erkend wordt.

Wij twijfelen er niet aan, of voor den te verrichten verzamelarbeid zullen gemakkelijk onderzoekers gevonden worden, die ieder de zorg voor een bepaald onderdeel op zich zullen willen nemen, te meer, nu door de verschillende bibliotheken reeds een opgave van hun eigen tijdschriften is bijeengebracht. Zoo heeft een onzer reeds op zich zelf, door de telkens terugkeerende noodzakelijkheid, om met bibliotheken te correspondeeren, voor twee takken der geneeskunde een vrij volledige catalogus opgesteld. Men zou om de kosten te beperken, alleen met een verzamelcatalogus van periodieken en verslagen kunnen beginnen, en de exemplaren voor een matigen prijs beschikbaar stellen. Eerst later zou dan het completeeren van den catalogus voor boekwerken aan de orde komen.

De aandacht van vakgenooten, vooral ook van genoemde Commissie voor bibliotheekzaken op dit gemis te vestigen, is het doel van dit schrijven.

Amsterdam.
Krommenie.

Dr. L. J. J. MUSKENS.
H. J. M. SCHOO.

DE BEHANDELING VAN HET ULCUS CRURIS MET HET LIJMVERBAND.

Ik ontving zooveel brieven, behelzende het verzoek om nadere inlichtingen, dat ik ze, met verlof der redactie, maar liever hier wil beantwoorden.

1. De met gaas bedekte zweer laat ik *niet*, als een venster in het verband, open; lijm en zwachtels worden er over gelegd. Aan het rieken en doorslaan